

Halló: 11-490, 11-612?

Készenlétben a lakókért

Rendkívül bosszantó, ha éjszaka, vagy ünnepnap valami meghibásodik a lakásban. Rendkívül furák emberek vagyunk: ilyenkor másokban keressük a hibát, korholjuk a házkészültséget. Rendkívül nyugodtak a Jósika utcai ügyeleten: mennek a hívó szóra, javítanak, biztosítják a lakás használatát. De hozzátesszük: a hiba nem „csak ügy” keletkezik, annak oka van, éspedig gyakran emberi mulasztás.

Az ügyelet folyamatos. Hetenkénti váltásban 5-en állnak készenlétben, éjszakként pedig egy dolgozó, a többiek a lakásokon várják a diszpécser utasításait. Természetesen a legfontosabb szakmák képviselői hívhatók. Így a víz- és villany-szerelő, valamint egy lakatos, de megjavítják a központi fűtés kapcsolatos hibákat is. Csendes, nyugodt volt a szombatról vasárnap-

ra virradó éjszaka. A Jósika utca 21-ben a leggyakoribb gondokról beszélgetünk.

— Az ünnepek alatt a Dugonics tér 1-be hívták munkatársaimat, ahol eltömődött a csatorna. Az emberi felelőtlenség ékes példája volt ez, ugyanis, a szennyvíz már a gyógyszerár armatúráiból csorgott. A szerelők egy vödör diót és csontokat szedtek ki a lefolyóból. Egyértelműen valamelyik lakásban öntötték ezeket a WC-be — mondja Király József.

— Mójukban áll bírságot? — Igen, kezdeményezhetjük a javítás költségének megterítését, de a gyakorlat más: nehéz megtalálni a felelőst.

Csörög a telefon. Szorgalmasan jegyzetel a központos, megköszöni a hívást, küldi a szerelőt.

Tarjában a 330-as épületben nem ég a lépcsőház

világítása. Vasárnap megjavították.

Az üzemeltetési kirendeltségnél a havazás ad munkát. Úgy szervezték az ügyeletet, hogy a dolgozók lakásukban töltik a készenlétet, és ha a hótakaró vastagsága eléri az öt centimétert, hívás nélkül mennek dolgozni.

Hat kistraktor segíti munkájukat. A hókotrókkal 400—420 kilométer járdát takarítanak le. Ennek is sora van, mint minden másnak. Előbb a Lenin körút és a Tisza határolta területen, majd a két körút közötti részen dolgoznak. Különösen figyelnek a forgalmas utcákra, a tömegközlekedési megálló környékére.

A művezető, Korom János elmondta. Az éjszaka valamennyi gépük elindult, négy traktor a városban dolgozik, kettő pedig a központban áll készenlétben.

A. S.

Az áldozat megbocsátott

Ha az a bizonyos kés egy-két milliméterrel beljebb hatol, mint ameddig eljutott — a szívburokig —, ha a szomszédnak nem éppen aznap támad ajándékozási kedve, és nem kínál föl egy üveg bort, ha az asszony rendesen asztalhoz ül vacsorázni — nos, ha az imént felsoroltak nem úgy, vagy épp fordítva történtek volna meg, akkor ezzel a históriával „szegényebb” lenne Szeged fekete krónikája. Nem hinném, hogy bárki is sajnálkozott volna e hiányosság miatt. Mert kétségtelen, van valami izgató az efféle bűnügyi históriákban — amelyek egyébként e hasábkon szándékosan nem túl cifrák — azért mégiscsak kellemesebb, vagy legalábbis biztonságot adó érzés a nyugalom. Amely például táplálkózna a közrendből s abból a hitből, hogy itt valamenynyien emberhez méltó életet élünk, legalább mi nem vagyunk önmagunk ellenségei. Még akkor is, ha tudjuk, az emberi természettel járó indulatok gyakran kiszámíthatatlanok s olyat is tétetnek velünk, amire magyarázatot nem tudunk.

Az alkohol sokat próbált, de mindvégig erős kapcsolata bizonyult Sipőczné és Görög András életében (Szeged, Zákány utca 13.). Az özvegyen maradt 54 esztendő asszony már több mint egy évtizede élt közös háztartásban élettársával. Mindketten, bizonyítottan italozó életet éltek, minnek következtében nem voltak ritkák a veszekedések. A ház, ahogy a tárgyaláson a tanú elmondta, e szóváltásokkor leginkább az asszony kiabálásától volt zajos. Lehet, ő nem bírta erővel, mint élettársa, aki hangoskodás helyett egy-egy pofonnal nyomatékosította igazát. Egyébként marakodásai kellemetlenségeitől megóvták szomszédaikat, akikkel így aztán rendes, „normális” kapcsolatuk volt. Ezt bizonyította az október 4-i tragikus nap egy részlete is. A pár aznap — egy pénteken — reggeltől masszív italozásba fogott. Késő délutánig bírták evés nélkül. Mint vélhető, a gyöngébb nem az italt is kevésbé bírja, az asszony erősen ittas állapotba került akkorra. Igyekezett háziasszonyi kötelességének eleget tenni — ételt is adni az asztalra. Szalonát és húst süített vacsorára.

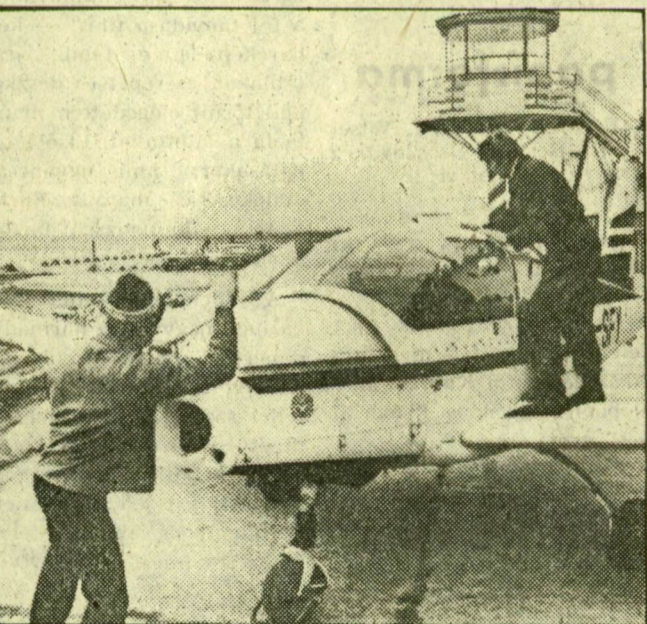
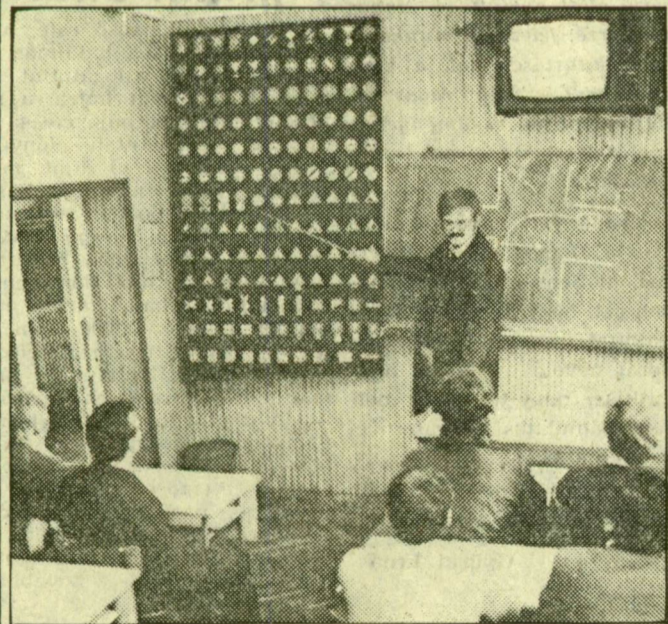
De essék bővebben szó az emlegetett fontos részletről: a barátságos szomszéd egy üveg borral kedveskedett nekik. A férfi, némi józan ítélőképességének még birtokában, őva intette élettársát a palack fölnyitásától. (Aznap éppen nem panaszkodhatlak „kiszáradt torokra”) Am az illuminált nő nem hallgatott nálánál 12 évvel fia-

talabb párjára, s vidáman kortyolgatta az ajándék bort is. Az időközben elkészült ennalól helyébe is vitte. A férfi hiányos öltözékben ült a tévé előtt. Dühös lett szófogadatlan asszonyára s egy szokásos pofonnal büntette. Több se kellett a megbántott nőnek! Hisz kezében ott tartotta a darab kenyér és a hús mellett a konyhakést. Mintegy 30 centiméteres pengéjét. Az ütősig azzal falatozott. Hirtelen indulattal kétszer egymás után a férfi mellkasába szúrta. Először a mellüregbe, úgy 8 centiméter mélyen, hogy a kés hegye a szívburkot érte, másodszer pedig a hasüregbe, a szegycsont alatti, ahol a májat sértette meg. Mindezek után rögtön átment a szomszédba segítséget kérni a mihamarabbi kórházba szállítás érdekében. Szerencsére a mentők percek alatt a helyszínen teremték s a gyors

beavatkozásnak köszönhető: a férfi életben maradt. Azért szerencsése is volt, mert ugyan létfontosságú szerveire „támadtak”, néhány milliméteren múltott élete.

Sipőcz Jenőné a tárgyaláson beismerte tettét, bár magyarázatot adni rá nem tudott. Élettársa időközben felépült, jelen is lehetett a minapi tárgyaláson: hivatalosan közölte, hogy megbocsátott és ő is kifejezte házassági szándékát ahogy az asszony. (Természetesen a vallomást megtagadta.) A boldog vég mégsem teljes: hisz Sipőczné emberölés bűnténét kísérletében bünsőnek találták. S a Csongrád Megyei Bíróságon Exterde Tibor tanácsa 3 évi, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, s 3 évre eltiltotta a közügyektől. Az ítélet nem jogerős.

Mag Edit

Az MHSZ és a szabad idő

Drogok nélküli látomások

Sándor János a Hair időszerűségéről

— Hair, 1968. Broadway.

— Amikor keletkezett, „csak” a vietnami háborúról szólt. Polgárpukkasztásnak szánták a diáklázadások idején.

— Hair, 1986. Szeged.

— A cimbe foglalt jelkép, a hosszú haj, ma már nem jelent forradalmat — bármilyen rendű és rangú ember viselheti. Ha pedig arról beszélünk, nem akarnak Vietnamba menni, közönyös vállrándítás a válasz. Pedig, ha számba vesszük a jelen eseményeit — repülőtéri merényletek, háborúk, melyeket felsorolni is sok, pedig úgy tartjuk, békeévek élünk — kiderül, hogy korunk legégetőbbje, amit úgy hívunk: a háború és béke kérdése.

— Hogyan lehetséges ezeket a gondolatokat szindrabbá foglalni?

— A szöveggönyv tulajdonképpen szabadon formálható keret, melyet a különböző előadásokon más és másféleképp töltenek meg. Ezért is lényeges, hogy a szegedi színpadra állítás nem azonos az amerikaival, a rockszínháziival vagy a filmmel. A prózai részek eredetileg kábítószermámoros látomások. Témái a hatvanas évek Amerikájában születtek, a magyar nézőt kevésbé érdekeltetik. Helyettük olyan „látomásokat” ábrázolunk, amelyek a mi életünkben drogok nélkül is jelen vannak. Szigorúan aktuális, mindennapi problémák.

— A háború és béke kérdését emlitette. Mennyire érdekelheti ez a színházi nézőt?

— Épp annyira, mint bárki más a világon, aki tiszteltben tartja az életet, és hisz abban, hogy igazságának kifejezéséhez nem fegyverekre, hanem az érvek erejére van szükség. Nehéz manapság ilyesmire beszélni, hiszen a világbeke, az élethez való jog említése nagyképűségnek vagy

közhelypufogatásnak tűnik. Devalválódtak a szavak. Pedig hétköznapi problémáink is abból fakadnak, hogy a világ jövője sötétné látszik. Az emberek el akarják felejteni szorongásaikat, s narkotikumokhoz, italhoz nyúlnak. Az általunk megformált darabnak lényeges gondolata: ezek a büfejtők nem hoznak megoldást. Nem egyvalakinek, hanem az egész emberiségnek gondját kell megoldani.

Természetesen nem találtunk holtbiztos világbeke-teremtő receptet. De igyekszünk elmondani, emberibb életet képzelünk. S ez nem köztudott generációkhoz, vallásokhoz, társadalmi rendszerekhez.

— Az eredeti bemutató nagy botrányokat kavart. Most, január 18-án, jölsz-e látunk?

— Az eredeti cél: mindenáron felpiszkalni a bigott erkölcsöt. Meglehet, úgy érték el, hogy egy-egy szá-

mot meztelenül énekeltek, szeretkezést imitáltak a színpadon. Ezek azonban csak külsőségek. Épp miattuk nem lehetett játszani évekig nálunk. Mostanában egy magyar vígjátékban keményebb szavak hangzanak el, nem lep meg senkit, ha pár pucér hölgy átlibben a színen. A darab nem ettől érdekes és figyelemkeltő.

— A szegedi csapat?

— Színeszek, énekesek, táncosok a legteljesebb egyenrangúságban dolgoznak. A színeszek táncolnak, a balettosok énekelnek — élvezik mindannyian. Kitűnő partnerem Tóth Sándor, a Pécsi Balett igazgatója, koreográfus. A zenei alapokat a tévé körzeti stúdiójában vettük fel, Nagy Imre vezeti a Szegedi Nemzeti Színház zenekarát. Az ének azonban élesen megy.

Sándor Jánossal, a rendezővel beszélgetett

Varju Erika

„A szellem és a szerelem...”

Művészek találkozója a Royalban

A Royal irodalmi kávéház mai, hétfő esti programjában szegedi szobrász házaspárral, Tóth Valériával és Kligl Sándorral találkozhatunk az érdeklődők. Az alkotók műveiből kamaratárlatot is rendeznek. A műsorban közreműködik Gregor József operaénekes, Pál Tamás karmester és Szirmai Péter színész. „A szellem és a szerelem...” című kávéházi est 6 órakor kezdődik. Kedvesüljétek a résztvevők következzék a résztvevők néhány mondatos vallomása.

Tóth Valéria: „Szobraim vágyaimat fejezik ki. Szeret-

nék kapcsolatot teremteni ember és ember, ember és természet között. Azon igyekszem, hogy ez a párbeszéd, ez a találkozás létrejöhessen a szobrok közvetítésével köztem és a nézők között. Számtalan jelből tudom és érzem, hogy az emberek igénylik ezt a kontaktust. Almaikban, vágyaikban ott él a találkozás szándéka, de bonyolult, néha zavaros világunkban oly sok akadály van a rándmul létrejöttének! Munkáimmal ezeket a gátlakat szeretném átszakítani, hogy szemtől szembe, karnyújtásnyi közelben találkozzunk egymással...”

Kligl Sándor: „Gyakran fékezem magam, hogy ne az álmaimnak vagy vágyaimnak dolgozzak. Nem szeretném nagyon szubjektív érzéseimet, sajátos gondolataimat másokra erőltetni. Jól tudom, vannak igények — társadalmiak szakmaiak — közönség által megfogalmazottak —, amelyeknek nekem kell megfelelni, s melyeket legjobb tudásom szerint igyekszem megoldani. Nem hiszek a ma oly divatos polgárpukkasztó blöfföknek, a fáradt avantgárdoknak, az üres gegeknek, és biztos vagyok abban, hogy egy portré-szobornak nem válik hátrányára, ha helyén van a szeme. Az életet úgy kell élni, hogy eszközként használjuk az eszközöket és művészetként tiszteljük a művészeteket.”

Gregor József: „En csak olyanokkal tudok munkakapcsolatot létesíteni, akikkel civilként is tudok beszélgetni, barátokként. Ha magánemberként semmit sem tudunk egymásnak mondani, mit mondhatnánk a zenének? Olyan ez, mint a szerelem. Az ember nem kezd ki ellenszenves növel. A létrehozott mű közös gyerek. Ellenségektől csak torzszülöttek jöhetnek világra.”

Szirmai Péter: „A közönséget ma túlságosan sok gond terheli, ezek között alig jut hely a színháznak. A vezetés azon drukkol, hogy minél kevesebb problémát felvető színháza legyen. Sok színész a színpadon csak megüszni szeretné az életet. Persze van néhány megszállott, akik úgy gondolják, hogy a színészet az egyik legmagasabb rendű művészet, hisz a színész önmagát, testét és szellemét formálja esténként újra és újra”

A Magyar Honvédelmi Szövetség Csongrád Megyei Szervezeténél sokan megtalálhatják szabadidejük eltöltésének legkedvezőbb módját. Schmidt Andrea képriportja csak váltogatás a lehetőségek közül: megörökített gépjárművezető-oktatást, ismerkedést a repülőgépekkel, hirodózást. De láthatott volna repülőgép-modellezést, sárkányrepülést, lövészetet és könnyűbúvárkodást, leendő tehergépkocsi- és autóbuszvezetők oktatását is